

Forord

Er oppskrytt

Rio De Janeiro

Nyttårsaften årskifte 2014 og 2015 ble tradisjonen tro tilbrakt i fuktig lag på Hovden. Tradisjonen tro ble det også lite søvn. Neste dag tilbrakte jeg natten hos en søte snelle som hadde gjort høsten min i Kristiansand verdt bryet. Needles to say, det var ikke noe særlig søvn den natten heller. Følgende satt jeg meg 2.Januar på et fly til Brazil og sov frem til 10 minutt før landing. En av grunnene til at jeg valgte å ta pause fra studiet dette året var at alle kameratene mine dro på utveksling. Noe som betaler seg to ganger. Ikke bare er det helt dødt i Trondheim, men det er også mange du kan besøke ute i den store verden!#Gratisstedåbo Følgende er jeg klar for å sjekke inn i leiligheten til tre kompisér på Copacobana. Fire dager før hadde jeg fått adressen og jeg var fast bestemt på å ta meg frem på egenhånd. Helst uten de hadde noen aneelse om når jeg kom. Overralskelsesoppmøte er undervurdert. Adressen hadde jeg skrevet ned og sidemannen min på flyet lærte meg å uttale "Rua sa Fereirah" rett før landing.Selvsikkert satt jeg meg inn i taxien og sa "rua sa fereirah, por favor". Etter 4 forsøk ga jeg ham bare lappen.

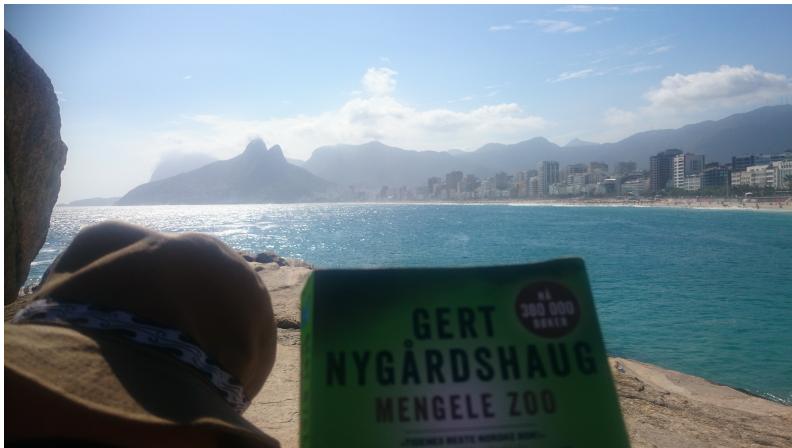
Jeg kom frem til et leilighetskompleks. Det var låst. Men heldigvis satt det en mann innenfor som kunne låse opp. "Griseflaks", tenkte jeg. Ikke før vi gikk ut igjen jeg forstod at dette var jobben hans. Ikke rart han var litt gretten. Nøkler er oppskrytt. Fant senere ut at dette er en ganske variert jobb i Rio. Finnes karer som sin eneste dagsoppgave er å trykke på etasjen i heisen for deg.

Heldigvis var det rett leilighet. Og jeg fikk den best tenkelige velkomts; et par bjørneklemmer, lystig lag og en kald pils. Senere den kveldent stakk vi på byen. Og det eneste jeg har planer om å ha på papir fra den kvelden er at utestedet kalte seg noe så frekt som "la-Passion".

Figur 1: Slakteriet setter standarden

Pina-colada og charter

Figur 2: Ipanema og lokalhistorie

Det er visse uttrykk man aldri vil høre i Brasil.
"Har noe sett flisen min?"

"Vi tar bussen!"

"Det blir godt med et glass melk"

"Neitakk, det er for tidlig med Carpirinha"

Og Viktigst av alle:

"Jeg tar bare en svipptur på butikken"

Det finnes ikke noe som heter "en-svipptur-på-butikken" i Rio... Å dra på butikken er et dagsprosjekt. Minst. Og det er egentlig bare en grunn til dette. Brasilianere er trege! Ikke sørlanding trege, de er 1.nyttårsdag trege. De kjemper seg gjennom sirup. Å kjøpe et par varer på butikken tar minst tre kvarter. For en over gjennomsnittet utålmodig kar rett fra Norge var dette en utfordring. Så der var de et stort minuspoeng. Heldigvis er det andre ting som trekker opp med Brasilianere. En av dem er den totale mangelen av janteloven. Om man vil smøre seg inn i sololje og løpe i baris langs den mest folksomme stranda er det ikke bare akseptert, det er oppfordret!. Det de derimot syntes er rart er hvorfor vi gringoer ligger på stranda. Gutter på stranda skal stå. Ligge er noe jenter gjør. Gjerne med

hoftefestet og enda bedre om man kommer rett fra en frekk styrkeøkt. Det er uvisst hvordan de klarer å stå rett opp og ned i sola i flere timer. Min beste gjetning er at det faktisk trekker. Det er motivasjon nok for de fleste!

Den første kvelden vi var ute klarte jeg meg med et par øl før vi jeg traff puta. Så jeg hadde enda ikke blitt introdusert til Carpirinha. Det er svært vanskelig å lage. Man trenger:

1. Cashaca (sprit type billig type 40%)
2. lime
3. sukker

Blandingsforholdet er tid-på-døgnet-basert og det kan egentlig ikke gjøres feil. Ikke for det edle formålet i å bli å pære i det minste. Og ærlig talt, det er den eneste legitime grunnen til å drikke Cashaca. Alt annet ville vært selvkading. Jeg piner meg gjennom vorspielet og kommer meg endelig til byen i håp om å få en øl, i det minste noe brunt! Men den gang ei. Såvidt innenfor døren får jeg to drinker av Kristoffer. Gjett hva. Yepsi. Carpirinha type 02:00 Blandingsforhold. Resten av turen spiste jeg ikke lime.

Enter fam. Maastad

Etter en kort uke kommer Marius tilbake etter å ha vært familieguide i Brasil. Da ble det fart på sakene! Volleyball, surfing og ikke minst toppturer. Viktig å drive med litt ærlig idrett. Dessverre dårlig med bilder fra volleyball og surfinga. Mest fordi mobiler blir stjelt sekundet du legger dem fra deg. Vi kompenserte heldigvis på toppturene! Verste bøygen var at Marius skulle teste de nye skoene sine og fikk heftig gnagsår. Noe som var veldig gøy ettersom vi skulle krysse Andesfjellene.

Figur 3: Viktig å bruke all solkremen

Peru

10–23 jan.

Figur 4: Rolig morgenbad

City-life

Eventyret til meg og Marius begynner med et smell da vi bestiller oss et rolig glass whiskey i overfarten til Peru. Det var fylt til randen. Snakkes aldri. Følgende var vi i lystig lag resten av flyturen og helt ut av flyplassen. Det var vanskelig å ikke komme i godt humør gjennom passkontrollen. Ja du hørte rett. Passkontrollen var god S. Men for å forklare hvorfor må du vite et bar ting om Peru. For det først er ikke Pruanere vant til å se Europeere. For det andre ser de svært annerledes ut en oss. De er generelt lave og alle har mørkt hår og øyne. Jeg var så eksotisk at folk stoppet meg på gata for å ta bilder. Platinablonde Maastek på 1.90 med øyne stjålet fra isbreen fikk folk til å skli av stolen. Ok. Da har du bakgrunnsinformasjonen du trenger. Det hadde imidlertid ikke vi! Fra min side var hendedeforeløpet slik: Marius blir kalt frem til passkontrollen uten at damen bak skranken ser opp. Når han er halveis mellom køen og skranken ser hun opp, sperrer opp øyenene og gir beskjed om at han skal stoppe. Hun snur seg rundt og finner frem telefonen. "Fy-fabian" tenkte jeg, skal de forhøre oss nå? Det kommer sikker til å ta en halv evighet. Men den gang ei. Før tanken helt rakk å formulere seg begynner Time after Time av Cyndi Lauper å bråke ut fra telefonens høyttalere og gi gjenklang gjennom lokalet. Marius blir så vinket frem til skranken. Der fortsetter hun med å si:

"Du har så fine øyne"

Før hun sender ham videre gjennom. Marius gjør så den fatale og feilen i å se på meg. Jeg er nå nesten på knærne ved bristepunktet til en latterkrampe. Ved øynekontakt bristet det. For begge to.

Figur 5: En halv klode med åpent hav

At vi valgte å dra til Peru var litt på slump. Min fetter hadde nevnt det var kult å gå i Andesfjellene og det skal være veldig lange surfbreakes her. Det var tross dette et sjokk å lande i Lima og se at vi er midt i en steinete ørken. Da med falleferdige bygninger, helst uten tak. Vi sjekket inn på et hotell i et litt finere strøk og levde litt city-life. Peru er eksportør av alpakka-ul. Og man kan si at vi gikk litt bananas. Det ble mange skjerf og et par gensere. Men hadde vært mye dyrere i Norge. Så vi sparte penger? Neida... joda?

Treningsleir del 1

Figur 6: Tak er oppskrytt

En kjapp busstur (les taxi) fra Lima er vi kommet til Punta Hermosa, en fin surfespot... Og det var det eneste det var. Ellers var det en spøkelsesby. Marius og jeg var sirkla like gode da vi surfer sammen i Asia (les: jeg var litt bedre), men etter et semester i Brasil hadde han dratt fra meg (les: han gruste meg). Imidlertid var det langsom break og jeg fikk tatt mye jeg også. Men en spade er en spade og surfing er padling. Hver dag bestod av padling, sveving av interessante mengder saltvann, vasketromling og et glimt i ekstase som gjorde det verdt å dra ut neste dag. Slik holdt vi på en uke. I seng 21:00 opp 07:00. Surfing to ganger dagen. Treningsleir.

Også i Punta Hermossa var det mange hus uten tak. Vi forhørte oss litt om dette og fant grunnen. Lima-området er nemlig ørken. Det regner aldri. Ordentlig tak er derfor en unødvendig utgift. Mynghetene syntes dette så stygt ut og begynte å gi skattefradrag for folk som bygget på huset sitt. Her slo Cobra effekten (Google it! Er gøy lesestoff) til for fullt, for nå var det plutselig gunstig å ikke ha tak. Man var jo enda i byggefasesen!

Er noen ting som er verd å nevne, men man ikke klarer å klemme en historie ut av, så jeg ramser dem her.

- Den beste jusen er manga maracuja-vi testet alle
- Kaffen smakte bedre før vi visste den var mikrovarmet
- Kyllingfötter smaker ikke så ille

Figur 7

Treningsleir del 2

Figur 8: Huaraz fra hotelrommet

Etter en ukes tid har vi fått nok core av padlinga og er klare for

litt høydedoping. Vi bestiller nattbuss og gjør oss klare til å Andesfjellene. Nei, ikke Machu pichu. Skal opp i den ville fjellheimen! I Sør-Amerika går ingenting på Engelsk. I allefall ikke beskjeder til massene på terminal... Den fjerde gangen vi spurte om oppropet på høytalleranlegget var vår buss fikk vi en egen plass ved siden av skranken der hun lovte å si ifra når det var vår tur. #Jeg-reiser-alene. Bussen var luksus. Setet gikk hele 160 grader! Vi sluknet som lys. Ble imidlertid vekket av en utrolig frekk kar som filmet oss i ansiktet. Vi trodde først det måtte være en landsbyidiot med en sær hobby. Finner senere ut at det er for å vite hvem som var på bussen om den blir kapret. Good times.

2800 meter over havet finner du fjellbyen Huaraz. Kan virke som en landsby med første øyekast. Andre og tredje også. Til tross for dette bor det flere her enn i Kristiansand. Første dagen tok vi det helt rolig for å avklimatisere. Vi fikk også tips om å drikke mye te med coca-blader ettersom det skal hjelpe mot høydesyke. Vi gaflet innpå. Høydesyke ble vi. Planen var å gå en fire dagers tur med guide gjennom Andesfjellene. På det høyeste går man over et pass på ca 5000 meter. Den tredje dagen i Huaraz var marsjstart. Dag 1 gikk til hvile og dag to var det oppvarming på planen. Tingene med høydesyke er at opp og ned på samme dag sjeldent er et problem. Sove i tynn luft er derimot en helt annen sak.

Andre dagen tok vi derfor turen opp til Laguna Churup i strålende sol. Dette var den første og beste dagen i Andesfjellene... Resten var mye hating. Men, men er opplevelse det også. Vi dro nemlig opp i fjellene i det som lokalbefolkningen kaller for regnsesongen. Regn forventet vi, men ikke i mengdene som kom! Alle bildene herfra og ut er mest sannsynlig fra den første dagen vi tok til Laguna Churup.

Santa Cruz

To eseler, en eselritter, en indianer-guide, to jøder og Marius og jeg starter på Santa Cruz track ved 2700m. Utover 4 dager tar den tar oss opp på 4850 og ned på andre side av Andesfjellene. Marius og jeg orket ikke drasse på svære tursko så vi har joggesko. Noe jødene i profit utstyr fant veldig morsomt. Vi satt dem raskt på plass med å dryle litt sunt hu-og-hei tempo oppover de første timene. Så begynte det å gå nedover. Med oss. Veien slynget seg nådeløst oppover. Først fikk jeg gradvis hodepine mens luften ble tynnere. Så begynte det å regne. Vi slo leir for dagen og kom oss inn i teltet. Vi fikk en ny virkelighetsoppfatning av sverden utenfor NTNU da vi startet å

Figur 9: Pakkeselet

lage mat. Jentene spiste nemlig bare cosher. Som jeg forstod det kan man ikke spise skalldyr eller blande kjøtt og melk. Kan heller ikke lage mat i en kjele som har blande kjøtt og melk. Dette er fordi Gud vil bli veldig sint om man gjør det. Vi prøvde å få den historiske bakgrunnen til det. Det visste de imidlertid ikke.

"We don't make the rules, we just follow them'

Var svaret vi fikk. Med nød og neppe klarte jeg å holde inne en Nurnberg kommentar. Var enda 3 dager igjen sammen.

Som nevnt er Peruanere korte. Det er også teltene deres. Det ledet til at jeg og spesielt Marius er borti duken med bena når vi ligger. Nevnte jeg at det regnede? Det har ikke sluttet. Vannet trekker inn gjennom duken og inn i soveposen. Etter første natten er soveposene våre gjennomvåte fra knærne og ned. Fra og med da var det bare sove i fosterstilling.

For hvert steg vi gikk fikk jeg vondere i hodet og Marius fikk dårligere og dårligere mage. So ordløst trasket vi oppover mens regnet gikk over til hagl og pisket oss i ansiktet. Joggeskoene våre fikk inn mye isvann hver gang vi krysset en bekk med smeltevann. Spikkeren i kista var at jødene ikke kjente på høydesyken i det hele tatt. Vi gikk forttere, men de koste seg. Det kan høres ut som jeg er veldig bitter når jeg skriver dette. Det stemmer ikke. Jeg er veldig glad for at jeg dro på den turen. Til tross for å være våt, ha hodepine og å sove i en ball var det enn opplevelse jeg ikke ville vært foruten. Dessuten hadde jeg den beste makkerene å hate ilag med som ten-

Figur 10: Godvær

kes kan. Den eneste sutring fra Marius var med stor humoristisk undertone og fikk oss begge til å le!

Figur 11: Humøret holdes opp!

There and back again

Noen ganger i livet er du nødt til å legge skjebnen i andres hender. Bilturen ned Andesfjellene var et slikt øyeblikk. Bilen var en skrang-

lete van med litt for høyt tyngdepunkt. Veien slynget seg nedover berget med krappe svinger uten autovern. Hver sving hadde et drop på alt fra klatreullyke-død til flystyrt-død. I disse svingene kjørte peruanerne over 50 og man følte at vekten på hele bilen la seg over på hjulene nærmest stupet. Heldigvis var det tåkete, så man så ikke helt hvor bratt det var. Men igjen, det gjorde ikke sjåføren heller ... Etter en halvtime med hjertebank er den eneste måten å komme seg gjennom på å si til seg selv: "dør jeg så dør jeg, i det minste er det ikke 5 mil fra der jeg ble født!" Så i den 4 timers lange turen kaldsvettet jeg og hoppet på humpelene så jeg slo hodet i taket. Hvordan tok Marius det? Han sov hele veien. Våknet såvidt da han dunket hodet så hardt i kneet mitt at han fikk et blåmerke.

Figur 12: På vei opp

Colombia

Figur 13: Stjerner i nasjonalparken

Medillin

I løpet av min reise i Sør-Amerika var det ingen by som ble like mye anbefalt som Medillin. Noe som er ironisk ettersom det for bare 20 år siden var regnet som verdens farligste by. Da under jernhånden til narkotikabaronen Pablo Escobar. Narkotikaproduksjonen er imidlertid bare en platt i Medillins kompliserte, triste og utrolig interessante historie.

Da spanjolene kom til Sør-Amerika var de fleste på jakt etter gull. Medillin er utrolig kronglete å komme seg til. Selv idag er egentlig den eneste oppgående måten å fly. Om ikke må du pine deg gjennom en 18 timers busstur gjennom svingete veier og fuktig jungel. Spanjolene dro heller mer til gjengelige steder for å grave gull. Det var imidlertid to folkeslag som ikke var så interessert i gull. Frihet var det de var ute etter. Begge folkeslagene ble forfulgt i Spania. Det

ene var en liten gruppe mennesker som holdt til i foten av pyreneene ikke så langt fra grensen til Andorra. Navnet deres har dessverre gått i glemmeboken. Det andre forfulgte folkeslaget var, tradisjonen tro, jødene. Et pent sjakktrekk er det jo da å slå seg ned et sted det er megastress å komme seg til.

Skjebnen hadde det slik at det var masse gull i Medillin. Noe etterkommerne til disse to folkeslagenene (nå kalt paisas) ble veldig rike på. Medillin ble en stor industriby og fikk bl.a den første jernbanen i Colombia. Historien til Medillin etter dette er utrolig komplisert. Dette er det jeg husker fra den allerede forenklede forklaringen til guiden:

- Regjerinen var blå og folket rødt – væpnet opprør
- Regjeringen nå av rød, indre splid – væpnet opprør
- Regjereingen midt i mellom. Væpnet kamp mellom blå og rød side av folket. Regjeringen fornøyd med at de får være i fred
- Regjeringen går inn for å ødelegge narkotikaplantasjer
- Rød og blå folkehær leid inn av narkotikakartell for å passe på plantasjene
- Paramilitære gjør glidende overgang fra å representere folket til å bli leiesoldater for narkotikakartellet
- At folkehærene drar til jungelen for å passe på plantasjer gir Regjeringen mer kontroll over byen. Da spesielt som følge av døden til Pablo Escobar.
- Landsbyene er enda kontrollert av lokal gerilja leid inn av narkokartellet

Alt, noe eller ingenting av det jeg sa over stemmer. Det som du trenger å ta med deg er at det er har vært mye slåssing og like mange sider. Det jeg vet helt sikkert er at det er no-go å krysse grensen ut av Colombia med bil. Det er å be om å bli kidnappet. Blå øyne vil ikke gå til din fordel her heller!

Medillin har fått mye internasjonal ros for hvordan de har pusset opp byen. Etter at narkotikakartellet har hatt så mye makt så lenge var mange av byens strøk mildt sagt shady. Det er de enda. Mens jeg var der ble en turist knivstukket siden han gikk seg vill og havnet i en gjenkontrollert gate. De var imidlertid veldig barmhjertige

og knivstakk ham bare i skuldra. En vennlig advarsel rett og slett. Uansett, oppussing. Istedenfor å bygge opp et fint strøk er taktikken å sette noe fint i et veldig tvilsom strøk. For eksempel bygget de et offentlig bibliotek i det som var det verste dealerstrøket i byen. Følgende kom mange fornuftige folk til denne delen av byen for å studere. Plutselig var ikke denne delen av byen så farlig likevel. Kanskje det ikke gikk fullt så silkeglatt, men det er konseptet i det minste!

Kirkens paradoks

"I would have asked God for a bike,
but i know he doesn't work that way
so i stole one and asked for forgivnes'

-Hvilken som helst Colombianer

Figur 14: Damene i telefonkioskene skal ikke ta en telefon

Colombianere har et veldig praktisk synd på kristendommen. Ikke praktisk som i fornuftig eller sekulært. Praktisk som i at du

kan gjøre hva du ville så lenge du ber om tilgivelse. Selv den mest blodige attentatmann ser på seg selv som en god kristen mann- han har jo alltid skriftet etterpå. Som følge av dette skjer det alltid artige ting utenfor kirker. Om man først skal synde er det jo greit å kunne løpe rett inn i kirka etterpå! Dette gjelder alt fra prostituer til salg av piratkopierte filmer. En kjapp en bak kirkehørne og rett til skrifteboksen. Alt før lunsj! Og folk sier Sør-Amerikanere er ineffektive. Er også ganske inspirert å selge Disney- og pornofilmer side om side.

Uteliv

Marius og jeg måtte ut å ta noen drinker i Medillin. Kvinnene her her svært

behagelige på øyet. Når du kommer inn på et utested er det første som skjer at du blir tilbud litt aguaridente - en loka brennevin. Helt ok. Det neste som skjer er at jente skal danse med deg. Rettelse: lære deg å danse. Noe som var gøy den første gangen. Tingene er at de blir litt frustrert når prosesjon til de grader uteblir. I tillegg er det å danse sensuell pardans utrolig kjedelig om ikke jenta er veldig veldig pen. Vi tok det heldigvis vi igjen i Panama da vi tok over dansegulvet med litt god norsk hopping og spretting!

Latin-Russian og Tayrona National park

Etter en rask flytur lander vi i Cartagena. Det er i Nord-øst delen av Colombia og grenser til det Karibiske hav. Marius var lysten på å dra hit for å møte noen kamerater. Jeg ville snorkle.. I mitt hode var hele det Karibiske hav et snorkleparadis. I Cartagena var det sand og grums. Usikkert om Marius visste dette og bare jattet med for å få viljen sin. En suksess ble det uansett! Vi møtte tre NTNU-studenter derav en hadde bursdag. Dette måtte feires! KGB-bar neste! KGB-bar er som navnet tilsier dedikert til KGB. Da med komplette rødt interiør, sigd og hammer i hytt og gevær og viktige historiske bilder fra kommunistiske Russland. Gjerne med vår gode venn Vladimir åpenbart photoshopped inn. Det er garantert en historie bak KGB-bar, men den er klassifisert. Så du får bare nøye deg med å nyte verdens sterkeste white-russian mens du ser på langer manequiner i full uniform, pilotbriller og polarluer.

Figur 15: KGB-bar

Tayrona nasjonalpark var neste destinasjon. For oss. Bagasjen lot vi ligge igjen på et tvilsomt hostel i Cartagena. Dette ga meg mer angst enn jeg liker å innrømme. De norske damene som havnet i boliviansk fengsel var kanskje litt mer naive, men men hadde angst vært rasjonelt ville ikke jeg hatt sommerjobb! La oss bare si jeg sjekket bagasjen grundig da jeg fikk den tilbake. Nevrotisme til side – vi skulle vandre i paradis. Tayrona Nationalpark består tett jungel som klatter over lave fjell før den brått stopper i hvite strender og det azure-blå Karibiske hav. Her var det tre ting vi skulle gjøre:

- Sove i hengekøye
- Bade i azurblått vann
- Chille max

Som sagt så gjort.

Forste og siste gang Marius får matansvar #fargeblind

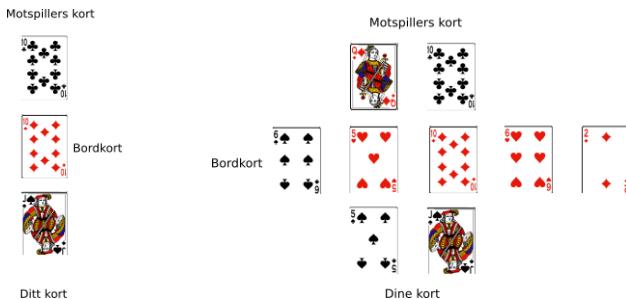
På bussturen opp tok Marius på seg ansvaret å kjøpe inn litt frukt til turen. Det var siste gang han fikk den oppgaven. Han sverger enda på at de alle så sånn ut, men han vinner ikke akkurat Buskerud-mesterskapet i tyttebær-plukking.

I løpet av turen har Marius og jeg et pågående sjakk mesterskap. Vi er pinlige jevngode. Problemet er at ingen liker å ligge å under. For å holde reisefreden var vi derfor nødt til å spille nok kamper til at det er uavgjort i seiere triptotal. Dette endte med at vi ble sittende å spille fire timer straight i en park i Lima. Etter det var det litt tiltak å ta opp sjakkspillet igjen. Heldigvis

hadde Marius ett ess i ermet. I en bungalow ved det Karibiske hav ble jeg introdusert for omvendt kasino.

Hvordan spille omvendt kasino

Omvendt Kasino blir mye det samme kasino, bare gøyere! Istedenfor å samle poeng selv skal du prøve å prakke på motparten så mange som mulig. Alle som har en rival vet at det er langt gøyere å ødelegge for motparten enn å gjøre det bra selv! Er et eget ord for det

Om det er motstanderens Her kan du satse på at motspiller har en dame og tur ta inn femmeren for å så si tabbe dame. Godfølelse vil du ha si tabbe 10 å treffe jackpot!

på Norsk. Skadefryd. Passe brutal. Finnes ikke på Engelsk. Finnes på tysk, men det kan ikke komme som en bombe på noen. Reglene er som følger:

- Den med færrest poeng vinner
- Flest kort, ess og spar 2 gir 1 poeng
- Flest spar, ruter 10 og tabbe(svipp) gir 2 poeng
- Man kan ikke legge ut et kort som kan ta noe fra bordet
- Man må ta inn en tabbe om motparten melder det

Alt her burde være klart bortsett fra den siste regelen. En tabbe er som en omvendt svipp. En svipp du helst ikke vil ha. Imidlertid hvis det er noe på bordet som er mulig å ta inn med ett kort kan motparten melder:

“Tabbe (kort)”

Om man da sitter med dette kortet blir man nødt til å ta det inn alle kortene på bordet og får i tillegg en tabbe som gir to poeng.

Figur 16: La janteloven fra oss i Norge og tok en treningsøkt her

Var verd å fryse hele natten da vi så solen stå opp

Etter Tayrona stakk vi innom Santa Marta. Vi var egentlig litt slitne etter dårlig sovn i hengekøyer. Da noen nederlendere inviterte oss med på en partybuss var det imidlertid vanskelig å si nei. Det er noe av det kleineste jeg har gjort.. noengang. Forestill deg at du på er tilbake på russekro. Da inkludert med høy flaskeføring, dunk-dunk og dansing på en strippestang. Forestill deg nå at denne russekroa er mobil på en åpen buss. Forestill deg til slutt at du kjører gjennom sentrum i et land som enda ikke er veldig vant til å se hvite folk. Ikke rart flaskeføringen var høy.... Jada. Men gøy var det. Mindre gøy neste dag. Da spøy jeg hver halvtime i 12 timer. Good times.

0.1 Sailoboyz

Når folk spør meg hva jeg gjorde i Sør-Amerika er svaret: "Jeg krysset Andesfjellene, jeg var Karneval i Rio og jeg seilet fra Colombia til Panama." Disse opplevelsene har en ting til felles. De kan ikke bli dårlige. Det er ikke mulig. Å seile under den latinsk-amerikanske solen med en coco-loco i hånden mens man venter på på neste palmeøy å snorkle rundt kan ikke bli feil. Punktum.

Figur 17: Seilbåtgjengen. Smiler ikke pga jeg fikk den minste nøtta

Det som gjorde denne 5 dagers seilasen enda bedre var alle fol-

kene. Totalt var vi 16 personer. Disse var:

- Clara ei eksentrisk fransk-spanjol som har levd hele livet på en løgn
- Tom - en brite som har reist i 8mnd etter han slutten i bankjobben.
- Jente 1 og 2 fra nederland. Derav minst en av dem crusha på Marius
- Et nederlandsk par som kunne verdens beste drikkeleker
- Blek brite som snorklet en hel dag uten solkrem
- En feit sveitser i 30-årene som ikke er over trassalderen

Figur 18: Tintin på dekk

Seilasen gikk fra Cartagena til øst-siden av Panama. Da over det Karibiske hav. Først var det 2 døgn på åpent hav. Deretter var det øyhopping. Dagene fløy forbi mens vi snorklet i det krystallklare vannet mellom øyer på størrelse med baner.

Figur 19: Nok en konkurranse

The Norwegian prudes

Marius og jeg er eventyrlystne karer. Vi er heller ikke fremmede for å ta oss en fest. Imidlertid er vi nå det kommer til stykke enda NTNUI-avl. Om det ikke er nok at jeg sier det, kan man bare se på topptur-raten og at jeg pakket med meg allværsjakka. Også at jeg nettopp brukte ordet topptur-raten. Om vi virkelig skulle flippe ut hadde vi kanskje delt en rev. "fuck-the-system" Dette syntes noen på båten var midt mellom søtt og håpløst. Spesielt siden den var prakket av nederlendere. Gateselgere i Colombia gauker om røyk og tyggis før de kommer litt nærmere å hvisker "Hashis? Coca?". Følgende trodde vi det var utrolig enkelt å få tak i dop her til lands. Hadde ikke gitt det så mye tanke, men i mitt naive sinn ville jeg antatt at du bare gjorde handelen der på stedet. Fort gjort, gjort fort. Dette er historien om hun som forsøkte:

My whole life is a lie

Figur 22: Clara og Jeg

Føttene våre plantes nok en gang på fastlandet. 5 dager har vi vært til sjøs. For noen var det deilige enn andre. Sveitseren hadde aldri vært i en båt før. Jevnt over var folket klare for kanakas i Panama-

city. Først måtte vi bare finne et hostel. Det vi ble anbefalt var opptatt. Det de anbefalte var også opptatt. Lang historie kort: vi endte på det fjerde på lista. Etter du har reist i Sør-Amerika forstår du at varmtvann ikke er en selvfølge. imidlertid ville lys i dusje vært greit. Kvelden gitt som den gikk og Marius, Clara og jeg fikk kapret et dansegulv så vi slapp sensuell pardans. Marius hoppet stadig opp på scenen og sang i en mikrofon som lå der. Denne var ikke koblet til noe.

Dagen derpå hadde vi kleinschpiel på en Kafe. Britene lurte på om det var vanlig med bede i Norge. Vi svarte med at nordmenn på ferie i Europa brukte dem til å vaske føttene i.

Clara: "Those are not for your feet?"

Tom: "No, they're for your arse. Instead of toiletpaper"

Clara: "Oh my god, we have one at home, but we use it for the feet"

Marius: "Are you sure that's what the rest of the family use it for?"

Clara: "..."

Clara: "MY WHOLE LIFE IS A LIE!!"

Figur 21: Vennskap vennskap